

*”Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, **Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig.***

*Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: **Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului. Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa, decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.**”* (Luca, 18,10-14)

Iisus a cunoscut durerea aceasta a oamenilor, de aceea le-a și îmbrăcat o ieșire, zicând: „*Căutați la Mine că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihna sufletelor voastre !*”

Ar fi bine să adâncim înțelesurile. Blândețea și smerenia inimii, pe care ni le îmbrăcă Iisus, nu le avem odihnă decât prin Iisus. Cu alte cuvinte **persoana lui Iisus își răsfărâcă blândețea și smerenia Sa prin noi**, și așa se face liniște; - altfel nu se face. Dar ce să înțelegem, căci toată odihna lui Iisus (care n-avea unde să-și plece capul și pe care - cum spune tradiția - nimenea nu L-a văzut vreodată râzând, dar plângând adesea), nu-i decât o cruce a iubirii, o sfârșiere de milă, o zguduire a sufletului de mila surorilor lui Lazăr, o sudoare de sânge ce picura ca apa și încă o zguduire de suflet, când Iuda avea să-L vândă.

Și totuși Iisus avea o „odihnă”: odihna misiunii Sale în lume, care se împlinea și se va împlini deplin, oricât vor scrâșni împotriva porțile iadului.

Dar să luăm model un om dintre noi, sfântul Ioan Gură de aur, care mărturisește că: „*Mai multe sunt furtunile care zburcună sufletul preotului, decât talazurile care băntuie marea*”.

Liniștea, odihna, nu ți-o dă decât dorul de-a îmbrățișa destinul lui Iisus în lume. Iar cum El e una cu destinul Său, îl putem avea una cu noi, iar noi atunci nu mai suntem singuri.

Deci nu poți fi blând și smerit cu inima până nu ieși din tine și te muți în Iisus. În tine ești trufaș și tulburat. În Iisus ești blând și smerit și odihnit cu sufletul. Și pentru că Iisus e odihna noastră, de aceea El se îmbrăcă mereu tuturor necăjiților și vameșilor lumii, să le fie dulamă, să le fie inimă, să le fie ideal de viață.

Fără Iisus, Cel ce susține lumea cu mâna (cum arată unele icoane), fără Iisus, zic, sau împotriva Lui chiar, te afli în tulburare crescândă până la sinucidere. - Și e cel mai mare păcat de pe lume.

Părintele Arsenie Boca – din volumul “Cuvinte vii”

*„Alta e situația fariseului modern. El știe că forma de odinioară e demascată și stigmatizată. Azi rolurile s-au schimbat: Azi e vameș. Și zice: „Doamne mulțumescu-Ți că nu sunt ca acest fariseu. **Trufia și smerenia: Două atitudini față de sine, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.***

Smerenia, cenușăreasa vieții acesteia, e haina de slavă a vieții viitoare. În haina aceasta simplă și-a îmbrăcat Iisus viața; s-au îmbrăcat apostolii și întreg șirul sfinților.” **Părintele Arsenie Boca** - Fragmente după o predică în catedrala din Sibiu, 1950

”Acea este smerenie, când cineva cu faptele cele bune ale sale este mai presus de toți, și totuși se înjosește în lăuntru său. Iar pentru ca să cunoașteți cât de bine este a nu gândi cineva lucruri înalte despre sine, închipuiți-vă două trăsuri care se întrec între ele. Trăgătorii uneia să fie dreptatea cu mândria, iar trăgătorii alteia - păcatul cu smerenia; și veți vedea că **trăsura păcatului învinge pe cea a dreptății; nu pentru că păcatul ar fi având așa de multă putere proprie, ci prin tăria smereniei celei legate cu dânsul. Și trăsura dreptății rămâne în urmă, nu pentru că dreptatea ar fi foarte slabă, ci pentru greutatea și povara mândriei. Adică, precum smerenia, prin puterea ei cea însemnată, covârșește puterea păcatului și ne ridică până la cer, așa pe de altă parte, mândria, prin greutatea și povara ei cea mare, pune stăpânire pe dreptate și o doboară la pământ(...)**

Fapta bună a smereniei dă cinstea cea mai înaltă, precum și Fiul lui Dumnezeu S-a smerit pe Sine, spre a întemeia împărăția Sa cea mare și a dobândi milioane și milioane de slujitori. Iar tu, creștine, te vei teme oare ca nu cumva sa te înjosești prin smerenie ? Atunci vei fi tu mai mare și mai înalt decât alții, mai strălucit și mai mărit, cand te vei înjosi (smeri) pe tine însuși, când nu vei umbla după rangul cel dintâi, când vei răbda de bună voie umilința, jertfirea de sine și primejdia, când tu te vei sârgui a fi slugă tuturor, gata a face și a suferi toate pentru aceasta.

Să cumpănim acestea, iubitorilor, și **cu toată râvna să ne sârguim la smerenie.** De am fi tratați de alții cu semeție, de am fi batjocoriți, luați în răs și disprețuiți, să le suferim toate cu răbdare! Căci nimic nu ne poate așa înalța, nici face așa de cinstiți și mari, ca fapta bună a smereniei. Dacă noi vom întipări-o în viața noastră, atunci vom fi părtași tuturor bunătăților, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt se cuvine lauda, mărirea și închinăciunea, acum și în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Ioan Gură de Aur - <http://www.crestinortodox.ro>

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul !

ANUNT: Cine dorește să doneze o strană din lemn sculptat să se adreseze pentru înscriere și detalii părintelui Dragoș Marineață. Prețul aproximativ este de 700 lei/ strană. (mai sunt disponibile 12 strane).

Sf. Maxim Mărturisitorul despre răbdare

"Părinte, spune-mi ce însemnează a avea îndelungă răbdare? Și răspunse bătrânul: **A sta neclintit în împrejurări aspre și a răbda relele; a aștepta sfârșitul încercării și a nu da drumul iuțimii la întâmplare**, a nu vorbi cuvânt neînțelept, nici a gândi ceva din cele ce nu se cuvin unui închinător al lui Dumnezeu. Căci zice Scriptură: *"Până la o vreme va răbda cel cu îndelungă răbdare și pe urmă i se va răsplăti lui cu bucurie; până la o vreme va ascunde cuvintele lui, și buzele multora vor spune înțelepciunea lui."* Acestea sunt semnele îndelungii răbdări. Dar nu numai acestea, ci propriu îndelungii răbdări mai este și **a se socoti pe sine pricina încercării**. Și poate că așa și este de fapt. **Fiindcă multe dintre cele ce ni se întâmplă, ni se întâmplă spre îndrumarea noastră sau spre stingerea păcatelor trecute, sau spre îndreptarea neatentiei prezente, sau spre ocolirea păcatelor viitoare**. Cel ce socotește așadar că pentru una din acestea i-a venit încercarea, nu se răzvrățește când e lovit, mai ales dacă e conștient de păcatul său, nici nu învinovățește pe acela prin care i-a venit încercarea, căci fie prin acela fie prin altul, și a avut să bea paharul judecăților dumnezeiești. **Ci el privește spre Dumnezeu și-I mulțumește Lui care a îngăduit încercarea**, și se învinovățește pe sine și primește certarea cu inimă bună, purtându-se ca David cu Semei, sau ca Iov cu soția sa. Nebunul însă roagă pe Dumnezeu să-l miluiască; dar mila nu o primește, fiindcă nu a venit precum a voit el, ci **precum doftorul sufletelor socotit că e de folos**. Și de aceea se face nepăsător și se tulbură și uneori se războiește aprins cu dracii, alteori hulește pe Dumnezeu; astfel arătându-se nemulțumit, nu primește decât bâta.

Triodul este una dintre cele trei mari perioade ale anului liturgic și durează 10 săptămâni, de la Duminica Vameșului și Fariseului și până în Sâmbăta Mare (înainte de Paști). Din punctul de vedere al cuprinsului, perioada Triodului se împarte în Duminicile pregătitoare: a vameșului și fariseului – (Luca 18, 9-14), a fiului risipitor (Luca 15, 11-32), a Înfricoșătoarei judecăți, numită și Duminica lăsatului sec de carne (Matei 25, 31-46) și a izgonirii lui Adam din rai, numită și Duminica iertării sau Duminica lăsatului sec de brânză (Matei 6, 14-21), Postul Mare (6 săptămâni) și Săptămâna Patimilor.

Compunerea celor mai multe canoane ale Triodului a fost făcută de Sfântul Teodor Studitul (†826) și de fratele acestuia Iosif Studitul (†830), care au completat cântările mai vechi ale Sfinților Cosma al Maiumei și Andrei Criteanul, din secolul al VIII-lea. În această perioadă premergătoare de 3 săptămâni, Biserica ne pregătește pentru postire, dar ne și introduce în atmosfera Postului Mare.

Explicarea Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii (partea a XIX-a) – Vohodul cel Mare (Iesirea cu Cinstitele Daruri)

Sfârșitul imnului heruvic este legat de aducerea darurilor de pâine și vin de la Proscomidiar la Sfânta Masă. Aducerea pâinii și vinului la Altar reprezintă cosmosul întreg, adus la picioarele lui Hristos de către comunitate. Aducerea darurilor este de fapt jertfa Bisericii, jertfă în care fiecare credincios "se predă pe sine și ale sale lui Dumnezeu, pentru că omul, cunoscând că Dumnezeu nu-l poate iubi decât pe el și iubindu-l, omul nu poate să nu tindă spre Dumnezeu și spre unirea cu El" (Alexandre Schmemmann). *Sfintele Uși sunt deschise în timpul Imnului heruvimic, moment în care preotul iese din sfântul altar și tămâiază icoanele și pe credincioși. Ele sunt închise după intrarea cu Cinstitele Daruri. De ce sunt închise? Pentru că mintea omenească nu poate cuprinde Tainele lui Dumnezeu.*

Preotul, iese cu Discul și cu Potirul pe solee și se îndreaptă spre Sfântul Jertfelnic (Sfânta Masă), pentru a le oferi direct lui Hristos. Discul și Potirul sunt purtate de către preot în dreptul frunții căci "Hristos umple mintea preotului cu cuvântul propovăduirii și de fapta și înțelesul jertfei" (Pr. Dumitru Stăniloae). Acum au loc o seamă de pomeniri, în care preotul cuprinde parcă întregul Cosmos, pe cei vii și pe cei morți deopotrivă. Cei de pe pământ sunt orientați spre veșnicie, căci vor să aibă cu ei pe toți cei vii și morți" (Pr. Dumitru Stăniloae).

"Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață, că mâneacă duhul meu la Biserica Ta cea sfântă, purtând locaș al trupului cu totul spurcat. Ci ca un Indurat curățește-l cu mila milostivirii Tale!"

Programul săptămânii 24 februarie 2013 – 3 martie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	24 februarie	8 - 12 - Sf. Liturghie (a Vameșului și Fariseului) – <u>Începutul Triodului</u>
Duminică	24 februarie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză – Pr.Dragoș
Luni	25 februarie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr.Dragoș
Miercuri	27 februarie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr.Dragoș
Vineri	1 martie	9 - 11 - Taina Sf.Maslu
Vineri	1 martie	17 - 18 - Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă	2 martie	8 - 12 - Sf. Liturghie și pomenirea celor adormiți
Sâmbătă	2 martie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a 34 –a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	3 martie	8 - 12 - Sf. Liturghie (a întoarcerii Fiului risipitor) - Pr.Ticu
Duminică	3 martie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și Cateheză – Pr.Ticu